

LIEKE HESTER

Het wordt ook steeds gekker

Het leven van een politieagent

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Lieke Hester

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagfoto: Tom Cornelissen

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1516 3

ISBN 978 94 027 7171 8 (e-book)

NUR 320

Eerste druk oktober 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Het wordt ook steeds gekker is gebaseerd op de ervaringen en herinneringen van Lieke Hester. Een ander zou diezelfde gebeurtenissen misschien op een andere manier hebben weergegeven. Het is dan ook een subjectieve weergave van de werkelijkheid. Om redenen van privacy zijn sommige namen en/of andere kenmerken van betrokken personen gewijzigd.

Inhoudsopgave

Woord vooraf	9
Lieve jij	15
1 She is not alone	19
2 Piranha	24
3 Bende van ellende	35
4 Weet u hoeveel dagen u moet zitten?	39
5 Een babyvogeltje en drie zakkenrollers	46
6 Christina 'Rwina' en Lieke 'Herres' Hester	53
7 En ik werk bij de Eftelingpolitie	58
8 Uitgegromd	71
9 Ik heb goed en slecht nieuws	76
10 Ik ben zó dankbaar dat ik hier weer mag zijn	81
11 Ja, hij is dood...	89
12 Je ziet er goed uit!	102
13 Laat de koffie niet koud worden	111
14 Zal ik met je meegaan, Liek?	122
15 Over het asfalt alsof het een kaasschaaf was	145
16 Maar je hebt wel leren pijpen	153
17 Pinky promise	158
18 Mag ik je wat vragen?	168
19 Sumoworstelen	175

20	Verrotte gekookte bloemkool	180
21	Spijt me	192
22	Dat lint hangt er niet voor de kat z'n kut, hè!	203
23	Gas, gas, gááás!	213
24	Goed kauwen op je spuitjes	216
25	Ho-ly f*ck, wat gaaf!	226
26	Komen jullie voor Jason?	235
27	Een vleugje dood is ook dood	244
28	Gaat dat ene berichtje uw huwelijk redden?	255
29	Niet doen, smeerlap!	261
30	De mens in het uniform maakt het verschil	267
31	Teleurstelling	271
32	De stad vergaat niet zonder jou	282
33	De knapste man die ik ooit gereanimeerd heb	290
34	Ik voel me al iets beter	303
	Dankwoord	315

Woord vooraf

Ik werk al ongeveer mijn halve leven als politieagent. Ik werk dag in, dag uit met mensen, maar bijna nooit kom ik hen tegen zoals ze zichzelf graag in de spiegel zien. Dat vind ik niet erg, want je bent nu eenmaal niet altijd op je best, en de ellende van een ander maakt mijn dag onvoorspelbaar. We komen vaak met de rafelrandjes in aanraking en zien de rauwe, echte mens, niet de gepolijste versie die ze graag aan de buitenwereld tonen.

We zien het huis dat anderhalf miljoen euro waard is, waar hetzelfde soort huiselijk geweld plaatsvindt als bij twee verslaafden zonder dak boven hun hoofd.

We zien de dakloze die in de vuilnisbak graait naar statiegeldblikjes. In zijn verder lege portemonnee zitten twee foto's, eentje van zijn ex-vrouw en eentje van zijn kinderen. Hoe het zover is gekomen is een te rauw en verdrietig verhaal. Hij wil het niet vertellen, niet voelen, dus drinkt hij nog een biertje.

We zien de man van wie je zou zeggen dat hij zijn leven echt op orde heeft als je hem over straat ziet lopen. En toch blijkt dat hij al wekenlang uitzoekt wat de meest pijnloze manier van zelfmoord is.

We zien de jonge vrouw met een prachtig opgemaakt gezicht, enkele seconden voordat ze voor de trein wil springen. We lezen

haar afscheidsbrief, hartverscheurende woorden geschreven met stromende tranen en bibberende handen. Die lippenstift en glitters? Ik durf te wedden dat we daar allemaal in zouden trappen. Ik in ieder geval wel.

We zien de jonge drugsdealer met dure merkkleding aan. Eronder draagt hij nog twee thermoleggings van de Action om warm te blijven terwijl hij zijn troep verkoopt tot in de late uurtjes. Zijn kamertje thuis bij zijn moeder is een grote bende. Hij is gestopt met zijn opleiding en gaat langzaam de criminele ladder op, zijn grote, stoere neef achterna die eigenlijk niets liever wil dan stoppen met de drugshandel.

We zien de mensen die het belang niet inzien van je houden aan de verkeersregels. Als je ze aanspreekt of een bekeuring geeft, vinden ze dit onzin en voelen ze zich betutteld. Soms leg ik uit dat de ongevallen die we zien en de slechtnieuwsgesprekken die we moeten voeren geen onzin zijn, maar misschien dringt het pas tot ze door als de deurbel gaat en er twee agenten voor hun neus staan met het nieuws dat hun zoon een rood verkeerslicht heeft genegeerd, met fatale gevolgen.

We zien de jonge vrouw die langzaam het loverboycircuit in wordt gezogen. Ze heeft nooit een goed voorbeeld van liefde gekend, dus een blowjob voor een nieuwe zonnebril leek haar een goede deal. Ze trapt de hulpverlening die ze hard nodig heeft van zich af en is omringd door drijfzand. Maar drijfzand voelt voor haar vertrouwd, want een stabiele basis heeft ze nooit gehad.

Mijn vorige boek, *Het kan ook nooit normaal*, begon met een brief, 'Lieve jij', geschreven voor iedereen die het moeilijk heeft, voor wie de dagen donker zijn en de dood lichter lijkt te zijn dan het leven. Niet omdat ze per se dood willen, maar omdat het leven te zwaar is.

Die brief raakte veel lezers en werd waardevoller dan ik ooit had durven dromen. Daarom deelde ik de brief ook los van mijn boek op Instagram, zodat die voor iedereen te lezen was. Ook nu wilde ik graag weer een brief schrijven die speciaal gericht is op mijn lezers die worstelen met het leven. Voor wie leven als óverleven voelt, voor wie aan de verdrietigste dagen geen einde lijkt te komen en voor wie er misschien wel over nadenkt om er zelf een einde aan te maken.

Hopelijk denk je nu: dat ben ik niet, ik kan dit overslaan. Maar gezien de cijfers over depressie en zelfdoding, vooral onder jonge mensen, is de kans groot dat er iemand in jouw omgeving vecht met negatieve gedachten, misschien zonder dat ook maar iemand het doorheeft.

Of je de ‘Lieve jij’ nu overslaat of niet, ik wens je alvast veel leesplezier. *Het wordt ook steeds gekker* is niet slechts een boek vol sensatie en vormt ook niet het perfecte plaatje van het leven met een politieblauw jasje. Het zijn de dagelijkse verhalen, de zwarte humor die ik bijna niet durf op te schrijven, het plezier onderling, de onvoorspelbaarheid. Kortom, de kanten van het politiewerk waar je misschien geen idee van hebt.

Het zijn kleine stukjes Lieke in uniform, want politiewerk is mensenwerk. Je zult zien dat in elk hoofdstuk doorschemert dat er ‘slechts’ een mens in het uniform zit. ‘Je bent 24/7 politieagent,’ hoor je mensen weleens zeggen. Ik kan je rustig vertellen dat dat zowel waar als niet waar is. Ja, ik ben altijd politieagent, maar ik ben alle uren dat ik werk nog steeds gewoon mens – ik draag simpelweg een uniform.

De verhalen zijn hard, rauw, spannend, en misschien vind je ze wel onbeschrijfelijk goor. Maar ze zijn ook lief, hartverwarmend,

zacht, en zitten vol humor en saamhorigheid – als een warm bad. Ik hoop dat ik je mee kan nemen alsof je zelf even mijn uniform aanhebt, alsof je op mijn schouder zit. Dat je hartslag misschien wel net zoveel omhooggaat als de mijne of dat je hoopt op een adrenalinekick zoals ik dat soms deed op stille momenten. Dat je meelacht om onze verschrikkelijke maar toch – vind ik zelf – o zo logische zwarte humor en tegelijkertijd denkt: Lieke, dit kan écht niet. Dat je de sfeer proeft alsof je er deel van uitmaakt, dat je even het blauwefamiliegevoel ervaart. Maar ook dat je mijn frustratie voelt als ik tussen de paarse krokodillen van het kastje naar de muur word gestuurd. En dat je misschien wel even moet slikken als ik keihard zit te janken. Geloof me, gejkant heb ik. Van woede, wanhoop, rouw en puur verdriet. Het meest – *sorry, not sorry* – hoop ik nog dat je moet kokhalzen als ik ook (het gevoel heb dat ik) over moet geven. Want het leven is niet altijd rozengeur en maneschijn, soms is het zowel echt als spreekwoordelijk lijken-vocht en kots met stukjes. Als je alle emoties voelt die ik heb gevoeld, dan heb ik ons mooie werk goed overgebracht.

Ik hoop dat je een beetje lief voor me bent, want ook al is dit mijn tweede boek, ik vind het nog steeds ontzettend spannend. Ik krijg door mijn online zichtbaarheid als mens in uniform bakken vol haat en bedreigingen over me heen, maar toch kies ik er ook op de moeilijke momenten voor om authentiek te blijven, om te blijven staan waar ik voor sta. Ook als dat met mijn rug tegen de muur is of als het eenzaam voelt. Ik geloof voor de volle honderd procent dat haat het nooit van liefde zal winnen.

Mijn online zichtbaarheid heeft nadelen, maar ook voordelen. In mijn ruim zeventien jaar als politieagent, waarin ik de laatste zes jaar veel bezig ben met Instagram en mentale gezondheid en

weerbaarheid, heb ik online honderden mensen gesproken die niet meer wilden leven en steun bij mij zochten. Van velen heb ik letterlijk geprobeerd hun leven te redden. Met en zonder succes.

Mijn collega's en ik maken al jaren mee dat de geestelijke gezondheidszorg niet is ingericht voor de hoeveelheid hulpvragen die er zijn en het maatwerk dat is vereist. Er gaan letterlijk mensen dood door te lange wachtlijsten, falende crisisplannen en een gebrek aan passende hulp bij psychische problemen. Er worden zelfs soms minderjarigen opgesloten in isoleercellen omdat er schijnbaar geen passende zorg is, maar daar knapt echt geen kind van op.

We falen. En dat is niemands individuele schuld, want ik zie hoe hard veel zorgverleners vechten voor datgene waar ze voor staan. Maar collectief falen we wel, als maatschappij. We falen omdat we elkaar dingen aandoen, waardoor mensen trauma's oplopen, die niet kunnen verwerken en in een depressie terechtkomen. Van oorlogstrauma's tot seksueel geweld, en van huiselijk geweld tot extreem pestgedrag; het zijn allemaal dingen die we elkaar aandoen en die zorgen voor instabiele mentale gezondheid en een verminderde mentale weerbaarheid.

We leren op school de ingewikkeldste wiskundige formules en moeten per se goede cijfers halen – want daar draait school om, klaarblijkelijk – maar we leren niet hoe je moet praten over je gevoel. We leren nauwelijks grenzen aan te geven, maar wel om in de maat te lopen en sociaal-maatschappelijk mee te kunnen komen. We leren niet hoe we voor onze medemens moeten zorgen en hoe we naast en met elkaar kunnen leven. Hoe we samen sterker zijn en van elkaar kunnen leren, dat we allemaal mensen zijn – nee, want die kennis kan niet getoetst worden met een examen.

Kraak ik het schoolsysteem af? Misschien een beetje, maar niet

volledig. Het ligt niet aan de individuele docenten, dat zijn hardwerkende mensen met de beste bedoelingen. Maar ik had graag geleerd hoe belangrijk het is om dicht bij jezelf te blijven, nee te zeggen, voor jezelf op te komen, onvoorwaardelijk in jezelf te geloven en je eigen pad te volgen. Om jezelf niet de schuld te geven van iets wat een ander je heeft aangedaan. Lessen over onderwerpen die taboe zijn in de maatschappij, die had ik ook graag gehad.

Lang verhaal kort: we falen als maatschappij op preventief vlak. Het zorgsysteem is overbelast en niet voldoende ingericht om passende hulp te bieden. Nu ben ik geen psycholoog of psychiater, en ben ik niet voldoende opgeleid voor eerste hulp bij psychische nood, maar ik doe mijn best om mijn steentje bij te dragen. Ik doe maar wat, gebaseerd op mijn gevoel, enkele lessen op de politieacademie, een groeiende stapel boeken en vele waardevolle podcasts (zoals *Scherpschutters* van Marc Pollen).

Ik heb in de praktijk geleerd wat ik op school nooit leerde, vooral uit straatervaring en de verhalen van ervaringsdeskundigen. Ook duizenden waardevolle gesprekken op Instagram hebben mij gevormd. Ik heb niet de illusie dat ik de wereld kan veranderen, maar het is belangrijk dat we het toch proberen. We kunnen namelijk wel voor één iemand de wereld een beetje mooier maken. En als diegene dat weer voor een ander doet, zijn we samen een olievlek.

Lieve jij,

Ik kan me niet voorstellen hoe hopeloos het voor jou moet voelen, omdat ik zelf nooit in die situatie heb gezeten. Ik kan niet zeggen 'Ik weet hoe je je voelt', en daarvoor ben ik ontzettend dankbaar. Maar ik heb wel van dichtbij gezien hoe mensen vechten tegen en steeds verder wegzinken in het drijfzand van hun (suïcidale) depressie. Hoe een heldere lucht donker en stormachtig wordt, terwijl de voorspellingen maar niet beter worden.

Ik stond erbij, zat ernaast, keek toe. Mijn hart brak langzaam in stukjes, omdat ik niets kon doen. Ik moest machteloos toekijken en kon slechts proberen een stabiel luisterend oor en een lichtpuntje te zijn. Wat, eerlijk gezegd, niet altijd makkelijk is. Iemand van dichtbij langzaam zien breken, breekt jou ook een beetje.

Als je je overweldigd voelt door het leven, als je te veel verdriet voelt en als je overweegt om een einde te maken aan je leven, vraag ik je om dit boek te lezen. Bedenk bij elk hoofdstuk wat je ervan kunt leren. Ik ben geen psycholoog, maar ik geloof dat je dit boek niet voor niets in

handen hebt gekregen. Misschien wil je even ontsnappen aan jouw realiteit door de mijne in te duiken.

In dit boek lees je over mensen die geprobeerd hebben hun leven te beëindigen. Misschien herken je de gedachte en spookt die al weken, maanden of jaren door je hoofd. Deze mensen zijn ook de afgrond in gedaald, maar hebben hun donkere gedachten overleefd. Ze leven weer, hoewel ze geloofden dat het nooit beter zou worden.

Misschien denk je nu: ja, Lieke, jij hebt makkelijk praten. Daar heb je gelijk in. Ik heb nooit langs het spoor gestaan met het plan om voor de trein te springen. Ik heb me nooit zo hopeloos gevoeld dat de dood de enige uitweg leek, maar ik heb wel ervaring met mensen die in die positie hebben gezeten, zowel in mijn privéleven als in mijn werk. Bij een aantal mensen – te veel mensen – waren we te laat. Die mensen zijn helaas overleden.

Maar velen zijn achteraf blij dat hun poging tot zelfdoding niet is gelukt. Vaak zijn ze eerst woedend, verdrietig en teleurgesteld. Soms vechten ze letterlijk voor hun dood, omdat ze de pijn van het leven niet meer willen voelen. En als er dan agenten voor je neus staan, vol adrenaline om je te helpen, begrijp ik dat je niet ineens denkt: o yes, nu ben ik blij dat ik leef. Vermoedelijk komen er vanaf dat punt nog steeds veel moeilijke momenten. Misschien komen er meer politieagenten bij, of de spoedeisende psychiatrie. Misschien heb je vele gesprekken met een psycholoog, zonder resultaat. Misschien denk je wel: wat doe ik hier, niemand kan mij echt helpen.

En weet je? Het klopt dat niemand het vóór je kan doen, je moet het echt zelf doen. Maar het mooie aan het

leven is dat er altijd weer een nieuwe dag komt. Als jij beslist dat vandaag niet jouw laatste dag is, heb je morgen een nieuwe kans. Het bewijs dat de dood niet de enige oplossing is, zijn de vele mensen die zich net zo vreselijk hebben gevoeld als jij en nu weer gelukkig zijn.

Het zal niet makkelijk zijn. Je kunt niet van nul naar honderd gaan in een week, een maand of zelfs een jaar. Maar als je elke dag, elke week of elke maand een beetje verbetering ziet, kun je op de lange termijn veel bereiken. Je kunt langzamerhand weer gelukkig worden. Jij moet het zelf doen, dat is de harde waarheid. Je bent zelf verantwoordelijk voor een mooiere toekomst, maar je hoeft het niet alleen te doen. Er zijn veel mensen die je willen helpen, van boeken en podcasts tot psychologen en andere hulpverleners. Je kunt zoveel meer dan dat je nu denkt, en het leven kan zoveel meer zijn dan dat het nu is. Kijk kritisch naar je omgeving, gewoontes en gedachten – niet alles wat je denkt is waar.

Echte verandering zit in kleine, haalbare stappen. Het is een marathon, geen sprint. En als je, net als ik, niet van rennen houdt, wandel dan. Stap voor stap. Het duurt misschien langer, maar je komt er wel. En onderweg kun je genieten van de kleine dingen en momenten van dankbaarheid. Als je het niet meer ziet zitten en niets kunt bedenken waar je dankbaar voor bent, weet dan dat dat weer zal komen. Je bent het waard om daarvoor te vechten.

Als je op het punt staat om een einde aan je leven te maken, bel dan alsjeblieft 112 en vertel de meldkamer waar je bent. Vind je dat eng? Zeg maar dat het moest

van mij. De 'Lieve jij'-brief in mijn eerste boek heeft letterlijk levens gered, dus ik hoop dat jij jezelf op de zwaarste dag van je leven ook nog een kans geeft.

Geef mijn collega's de kans om je leven te redden. We zijn niet perfect; we maken fouten, we zeggen soms stomme dingen, maar we komen veel liever naar jou toe dan dat we slecht nieuws moeten brengen aan jouw dierbaren. Voel je niet bezwaard, denk niet dat we wel wat beters te doen hebben. Niets is belangrijker dan jouw leven redden.

Denk niet dat niemand om je geeft. Vaak zie je zelf niet hoe mensen echt over je denken. Begin met om jezelf te geven en wees je eigen beste vriend. Geloof niet alles wat je denkt. Geloof mij: *you got this!*

Liefs,
Lieke

1

She is not alone

Zoals zo vaak fiets ik in mijn eentje een rondje over de Wallen. Ik begroet iedereen die me ook maar enigszins bekend voorkomt en zwaai wat af in het voorbijgaan: van bekende dakloze tot ondernemer, van beveiligder tot prostituee, van kamerverhuurder tot dealer, en van de marktkoopman tot de vuilnismannen die zo hard werken om onze stad schoon te houden. En meestal groet ik ook gewoon willekeurige onbekenden.

Bij de brug bij café The Old Sailor, onze vaste plek voor 'brughanger' (zichtbaar aanwezig en aanspreekbaar zijn voor iedereen), komt een bekende dealer naar me toe. Hij beklaagt zich erover dat zijn telefoon afgelopen nacht gestolen is. 'Echt superkut! Hij was net nieuw!'

Ik hoor de verontwaardiging in zijn stem. 'Vast niet je werktelefoon dan,' zeg ik, doelend op de goedkope anonieme modellen die ze gebruiken voor 'zaken', ook wel een *burner phone* genoemd.

Hij lacht een beetje zuur mee, maar het valt bij hem zichtbaar verkeerd dat ik het lachend zeg.

'Het was een nieuwe iPhone!' zegt hij met nadruk op 'nieuwe'.

'Ja, vervelend voor je,' zeg ik vrij emotioneel. 'Hard voor gewerkt, zeker?'

Mijn gezicht spreekt ongetwijfeld boekdelen en hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Nah... jij bent hard, man...’

‘Nah... dat valt mee,’ antwoord ik. ‘Jouw verwachtingen liggen te hoog. Je verwacht oprecht medelijden van mij omdat je telefoon gestolen is, terwijl je zelf nu ook niet bepaald van onbesproken gedrag bent, om het zacht uit te drukken.’

Ik zie dat hij iets wil zeggen, maar hij besluit het niet te doen. Het gesprek valt stil.

‘Ja, kom op nou,’ bevestig ik mijn gebrek aan empathie, en ik kijk hem vragend aan.

‘Ja, oké... Je hebt misschien gelijk...’ zegt hij terwijl hij bijna onzichtbaar zijn schouders ophaalt.

‘Wil je aangifte doen?’ vraag ik hem. ‘Zou wel een mooie aangifte zijn: de dief die is bestolen.’

‘Je gaat me uitlachen dan, hè...’ Ik zie hem steeds ongelukkiger worden.

‘Wie weet ben je wel gerold vannacht,’ ga ik verder. ‘Er zijn een paar zakkenrollers aangehouden. Zou toch hilarisch zijn als jij slachtoffer bent...’ Ik kan mijn zin niet afmaken.

‘Je vindt het echt hilarisch, hè,’ zegt hij, duidelijk niet blij met mijn reactie, of liever gezegd: het feit dat het me niets kan schelen dat zijn telefoon weg is. Maar ik ga niet opeens doen alsof ik overloop van medeleven. Deze man is geen lieverdje. Hij staat hier nu bijna te janken om zijn gestolen telefoon, maar hij pleegt zelf soortgelijke of ergere delicten als het dealen even niet genoeg oplevert. Nee, mijn medelijden blijft definitief op nul.

Ik lach hardop en vertel hem wat hij al weet: ‘Je kunt aangifte doen, en dat zal serieus worden genomen. Maar medelijden? Nee, dat hoeft je niet van mij te verwachten.’

‘Oké, ik snap het wel, hoor. Werk ze, Lieke,’ zegt hij, en hij loopt weg.

Ik stap weer op de fiets. ‘Jij ook,’ zeg ik vrolijk, doelend op zijn ‘werk’.

Hij maakt een overduidelijk neppe grijns, maar steekt wel zijn hand op bij wijze van afscheid.

Ik had natuurlijk kunnen doen alsof ik het erg vond dat zijn telefoon gestolen is. En ik zeg je eerlijk: vaak is ons werk een beetje theater. Soms is doen alsof het makkelijkste en het beste. Maar in dit specifieke geval niet: ik had echt geen medelijden en ging niet doen alsof. Soms kan ik dingen gewoon niet mooier maken dan ze zijn, en zo zijn we in ieder geval ‘echt’ met elkaar, want we weten dat we elkaar tegen zullen blijven komen. En hij begreep het volgens mij ook wel.

Bijna aan het einde van mijn dienst spreek ik een lange, brede toerist aan op overlastgevend gedrag. Hij luistert totaal niet. Zelfs na twee pogingen om de klerkast te laten stoppen gaat hij rustig door. Ik fiets hem voorbij, blokkeer hem en stap af. Plotseling lijkt hij nog groter. Dat had ik misschien niet helemaal goed ingeschat. Ik geef direct aan het bureau door waar ik me bevind. Ik wil de man een vierentwintiguursverbod geven en leg hem dat in het Engels uit. Mijn simpele redenatie: dan heeft de nachtdienst straks geen last meer van hem. Maar de man is duidelijk niet gewend aan vrouwelijke agenten op een fiets. Hij probeert me te intimideren en zegt dat ik gewoon mijn werk moet gaan doen. Heel even voel ik me geïmponeerd omdat hij, terwijl ik naast mijn fiets sta, toch vrij indrukwekkend overkomt, al zeg ik het zelf.

Zijn monoloog gaat verder: ‘*And you are alone here, in the red light district... What do you think!*’ zegt hij terwijl hij zogenaamd

zoekend rondkijkt, dramatisch met zijn hand bij zijn ogen als een soort verrekijker. Ik hoor door de portofoon dat ik in het zicht van een van de beveiligingscamera's sta en dat er een busje met collega's naar me toe komt ter ondersteuning. *'Oh oh, baby girl is asking for back-up,'* zegt hij met een overdreven hoog stemmetje, terwijl hij doet alsof hij door een portofoon op zijn schouder praat.

Ik negeer zijn woorden én mijn vervelende onderbuikgevoel, en vervolg mijn monoloog met zo weinig mogelijk emotie in mijn stem: *'Just give me your passport. It will only take a few minutes.'* Ik kijk de man strak aan, niet van plan me van mijn stuk te laten brengen. Ik denk dat hij doorheeft dat ik weiger mee te gaan in zijn poging om me te intimideren, maar ik weet niet zeker of ik het juist aanvoel. Als hij met dit gedrag doorgaat, moet ik wachten tot de bus er is voor back-up, want – en daar baal ik van – ik voel me toch ineens een klein meisje in uniform. Ik heb het gevoel dat deze man mij en mijn fiets met één hand kan optillen en zo de straat door kan smijten. Maar tegelijkertijd voel ik me vastberaden. Hij is hier niet de baas. Eigen veiligheid eerst, maar dat vierentwintiguursverbod gaat hij hoe dan ook krijgen, al moet ik het leger erbij halen.

'You are alone, aren't you... baby girl,' zegt hij nog een keer met dat vervelende hoge stemmetje.

Ik kijk hem aan en wil eigenlijk iets zeggen als *'Baby girl is going to arrest you if you continue this bullshit'* en hem nogmaals om zijn paspoort vragen, als er iets onverwachts gebeurt.

'She is not alone,' klinkt er ijszig kalm. Het is hulp uit onverwachte hoek. Vlak achter de grote toerist staat de dealer wiens telefoon is gestolen, en daarnaast een van de uitbaters van een bar twintig meter verderop. De dealer, die eerder op de dag vond dat ik hard

was omdat ik geen medelijden met hem had, staat nu aan mijn kant. Hij had die woorden '*She is not alone*' niet eens hoeven uitspreken om me te laten voelen dat ik niet alleen ben: hij straalt het aan alle kanten uit. De uitbater ernaast, een lieve vrolijke man, staat erbij alsof hij mijn vader is, met zijn armen over elkaar en zijn neus in de lucht. De toerist kijkt even naar achteren en ziet de mannen daar als een soort tweemansleger staan. Ik geniet van zijn verbaasde blik. Hij bekijkt de onverwachte back-up van top tot teen en haalt snuivend zijn neus op. Als zijn hand in zijn kontzak verdwijnt, weet ik dat de onverwachte back-up heeft gewerkt: hij pakt zijn paspoort en geeft het zonder tegenstribbelen aan mij.

Ik moet mijn lach onderdrukken. Baby girl was nooit alleen! Het voelt als een heerlijke overwinning. Als de bus arriveert, ben ik al zo goed als klaar met het uitschrijven van het zogenoemde vierentwintiguurtje. De toerist zegt ook nog sorry voor zijn kinderachtige gedrag. Het moet niet gekker worden, maar het voelt als één-nul voor het kleine meisje in uniform.

De dealer is alweer verdwenen voor ik hem kan bedanken. Dat doe ik de volgende keer wel als ik hem zie, want ik weet zeker dat hij geen carrièreswitch overweegt nu zijn telefoon gestolen is. De uitbater geeft me nog een vaderlijk knikje. Hij knijpt zijn ogen dicht en glimlacht, en loopt weer terug naar zijn bar. Ik was misschien in mijn eentje, maar *I was not alone*.

Het ouderwetse 'in Amsterdam ben je nooit alleen'-gevoel, ik houd ervan.